

תת"ע 10443/05/13 - מדינת ישראל נגד שלמה זינגר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10443-05-13 מדינת ישראל נ' זינגר
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה זינגר

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה על מעבר חצייה בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העידה עורכת הדוח גב' בתיה רוקח והוצגו עותק הדוח המקורי [ת/1] ודוח משוכתב [ת/2]. על פי האמור בדוח נצפה הנאשם כשהוא נוהג ברכבו על רחוב שאול המלך בת"א לכיוון מערב בנתיב שמאלי ביותר מבין 3 נתיבי נסיעה. בהתקרב הנאשם למעבר החצייה שבו היו 11 פסים ובאותה עת חצה אותו הולך רגל בפס השישי, חלף הנאשם על פני מעבר החצייה כאשר הולך הרגל נאלץ לעצור את רצף החצייה. עדת התביעה הייתה ממוקדמת ברחוב שאול המלך 25 עם פניה למעבר החצייה. תגובת הנאשם כפי שנרשמה הייתה כפולה: ראשית ציין הנאשם כי "הולך הרגל לא היה בכביש". שנית, ציין הנאשם כי "הוא התחיל לחצות והיה בתחילת המעבר הימני ואני בשמאלי".

נאמן לתגובה המשנית שמסר לעדת התביעה - ואת עצם אמירתה לעדת התביעה אישר הנאשם בחקירה נגדית - ניהל הנאשם את הגנתו. קו הגנתו של הנאשם היה כי הולך הרגל אכן ירד אל מעבר החצייה אולם "הוא שם רגל וירד לכביש" ותו לא. עם זאת, ראוי להדגיש כי חרף גרסה זו שמסר הנאשם, הוא נמנע מלחקור את עדת התביעה ביחס לגרסתה וזו לא נסתרה. בסיכומיו טען הנאשם כי לא הפריע להולך הרגל להשלים חצייה בבטחה שכן לא סיכן הולך רגל

שאך החל בחציית מעבר החצייה בעת שהנאשם חלף עם רכבו על פני מעבר החצייה. לדברי הנאשם הוא אמר לעדת התביעה כי אין זה נכון שהולך הרגל היה מצוי בעת שחלף על פני מעבר החצייה בפס השישי מתוך 10 הפסים במעבר אולם עדת התביעה לא רשמה מפיו של את הדברים.

דין והכרעה

אין חולק כי בעת שהנאשם חלף עם רכבו על פני מעבר החצייה היה הולך הרגל על גבי מעבר החצייה בכביש. גדר המחלוקת היא בשאלה אם הולך הרגל היה בפס השישי או שמא רק בתחילת החצייה כפי שציין הנאשם. לאחר ששקלתי את גרסאות הצדדים מצאתי מקום להעדיף ללא היסוס את גרסת עדת התביעה על פני גרסת הנאשם וזאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, הנאשם אישר בחקירה נגדית כי התגובות שנרשמו מפיו על ידי עדת התביעה בדוח אכן נאמרו על ידו [עמ' 2 שו 26-27]. ברור כי אם טענה זו היא נכונה - ואין כל יסוד לפקפק בטענה שהן עדת התביעה והן הנאשם מסכימים לגביה - כי אז ברור כי תגובות אלה סותרות זו את זו. הגרסה לפיה הולך הרגל לא היה על הכביש סותרת את הגרסה כי הוא ירד לכביש החל בחצייה. בנסיבות אלה בהן מסר הנאשם שתי גרסאות סותרות כבר בשלב רישום הדוח שלהן אין הוא מתכחש, קיים קושי ברור לקבל כאמינה את גרסתו בהליך זה; גרסה שהיא אימוץ של אחת הגרסאות אותן ציין בפני עדת התביעה.

שנית, הנאשם נמנע מטעמיו שלו מלחקור את עדת התביעה בנוגע לגרסה העובדתית שפורטה בדוח, לרבות ביחס לשאלה היכן היה הולך הרגל מצוי בעת שהנאשם חלף עם רכבו על פני מעבר החצייה. רק בסיכומיו הזכיר הנאשם כי אמר לעדת התביעה כי הולך הרגל לא היה על גבי הפס השישי בעת האירוע. כלל ידוע הוא כי הימנעות מחקירה נגדית של עד התביעה בעניין מהותי מחזקת את גרסת התביעה. כפי שצוין, השאלה היכן היה הולך הרגל בעת חלוף הנאשם עם רכבו על פני מעבר החצייה ניצבת בלב המחלוקת ולפיכך היה מצופה כי הנאשם יחקור את עדת התביעה בעניין זה.

לאור כל האמור אני סבור כי גרסת התביעה הוכחה במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים. מנגד, גרסת ההגנה לווה כאמור בסתירות עובדתיות המקשות ליתן בה אימון, מה עוד שהנאשם לא טרח לחקור את עדת התביעה ולעמת אותה עם הגרסה אותה הציג בבית המשפט. **בנסיבות האמורות אני קובע כי לא נותר עוד ספק - וודאי לא ספק סביר כנדרש - בעניין אשמתו של הנאשם ואני מרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.**

ניתנה היום 29.6.14, במעמד הצדדים